

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΖΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 30 ΙΟΥΛΙΟΥ 2017. Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Σιλουανού Του και Σίλα καλουμένου, Κρήσκεντος,
Επαινετού και Ανδρονίκου αποστόλων.
Έτος 10^ο Τεύχος 444

«Λόγος εις τους εκ πέντε άρτων τραφέντας πεντακισχιλίους»

(Άγιος Βασίλειος Σελευκείας)

Επαινώ μεν τον πόθο της φιλομαθείας, αποδέχομαι δε τον βαθμόν της φιλοθεΐας. Και γνωρίζω ποιος σας εμφύτευσε τον εξαίρετον αυτόν ζήλο. Γνωρίζω τον εκπαιδευτή της αρετής σας, τον πατέρα και συγχρόνως ποιμένα και ιατρόν και κυβερνήτην. Αυτόν που διαπρέπει στην ευαγγελική ζωή, και πνέει χάριν αποστολικήν. Αυτόν ο οποίος σας χειραγωγεί προς τους ουρανίους λειμώνες με πνευματικά σαλπίσματα, ως θησαυρός πνευματικών εννοιών που είναι. Την έμψυχον εικόνα της φιλανθρωπίας, αυτόν που υπερέβη την πραότητα του νόμου και είναι ανίκητος από τον θυμόν, λάμπει δε από σοφία, και στεφανώνεται με αρετές.

Αλλά πολύς ο πλούτος της αποστροφής σας κατά του θανάτου, και το πλάτος της φιλομαθείας σας, όπως είπα. Κι εγώ πώς να σας παραθέσω το πτωχό μου γεύμα; Πώς να χορτάσω με τις μικρές δυνατότητες του λόγου μου την άπληστο κοιλία της ακοής σας; Πώς θα επαρκέσει γλώσσα πτωχή

να ευφράνει τόσον λαό; Ή, για να χρησιμοποιήσω επίκαιρα τα λόγια των Αποστόλων: «Πόθεν ἡμῖν ἐν ἐρημία ἄρτοι τοσοῦτοι;», ὥστε πάλιν ὁ πλούσιος Δεσπότης, απαλλάσσοντας ἀπὸ τὴν πτωχεία, να χαρίσει τὴν αφθονία;

«Ἠκολούθει», λέγει, «ὄχλος πολὺς τῷ Σωτήρι». Ακολουθοῦν τὸν ποιμένα τὰ πρόβατα, οἱ ασθενεῖς τὸν διώκτη τῶν ασθενειῶν τους, οἱ δούλοι τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν. Εὐρήκαν μίαν ὁδὸν ἀπλανή, καὶ ὅλοι σ' αὐτὴ συνέρρεαν. Ὅποιος ἤθελε τὸν ἀκολουθοῦσε, ὁ ἄρρωστος ἀπηλλάσσετο ἀπὸ τὸ νόσημά του. Εἶχε ἀναβλύσει πηγὴ φιλανθρωπίας καὶ ὅλοι ἀπελάμβαναν.

Απορροφημένοι, λοιπόν, παρέτειναν τὴν ὁδοιπορία μέχρι τὴν ἔρημο. Τὸν παλαιὸ καιρὸ, ὅταν ὁ Θεὸς νομοθετοῦσε διὰ τοῦ Μωϋσέως στὴν ἔρημο, εἶχε περιβάλει τὸ ὄρος Σινὰ με φωτιά, καὶ οἱ φλόγες ἐξηκοντίζοντο στὸν οὐρανό. Φόβος καὶ ζόφος μαζί με σάλπιγγες καὶ ἀλαλαγμοὺς κατέπλητταν ἐκείνους ποὺ παρακολουθοῦσαν. Ἀλλὰ τώρα ὁ Δεσπότης, ἀφήνοντας τὸν φόβο, περιεβλήθη μορφὴν δούλου, δεικνύοντας τὴ φιλανθρωπία του με τὴν πρόσληψη ἀνθρωπίνης φύσεως. Καὶ παλαιὰ μὲν ἡ γῆ εἶχε ἀκούσει: «Ἐξαγαγέτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου», ἐνῶ τώρα τὴν τράπεζα ποὺ ἐστρώθη στὸ ἔδαφος, τὴν γεμίζει με ἀγαθὰ ὁ ἴδιος ὁ Δεσπότης.

Παίρνοντας λοιπόν ὁ Κύριος τοὺς ἰχθύς, ἀφοῦ ἐστράφη πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς εὐλόγησε. Ἄραγε ζητεῖ ὡσάν να ἔχει ἀνάγκη; Ἄραγε ὑψώνοντας τὸ βλέμμα καλεῖ σε βοήθεια τὸν οὐρανό; Ἄραγε ἀπὸ ἀλλοῦ ἀντλεῖ τὴ δύναμη τῆς εὐεργεσίας, καὶ δίδει λαβὴν στὸν Ἄρειο, καὶ οπλίζει τὴ γλῶσσα τοῦ Εὐνομίου γιὰ να ἐκτοξεύσουν τὶς βλασφημίες τοὺς κατὰ τοῦ Υἱοῦ; Ὅχι βέβαια, ἀλλὰ προλαμβάνει τὰ ἐγκλήματα τῶν Ἰουδαίων. Ἐπειδὴ ὁ Ἰουδαῖος πάντοτε ἐρευνᾷ γιὰ αἰτίες, καὶ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἀπολαμβάνει ἀλιεῦει κατηγορίες. Ἐπειδὴ λοιπόν κάποτε ὁ Θεὸς χορήγησε στὴν ἔρημο τὸ μάννα στους Ἰσραηλίτες, καὶ σε ἐκείνους ποὺ ἐβάδιζαν στὴ γῆ εἶχε ἀπλώσει οὐράνια τράπεζα, καὶ ἐδίδαξε τὴν πέτρα να μιμηθεῖ τὰ νέφη ἐξάγοντας ὕδωρ ἀπ' αὐτήν, ἤκουσε δε, ἀντὶ γιὰ εὐχαριστίες, λόγια ἀχάριστα: «Ἐπεὶ ἐπάταξε πέτραν καὶ ἔρρευσαν ὕδατα, μὴ καὶ ἄρτον δύναται δοῦναι;» —ἐπειδὴ ἐκτύπησε τὸν βράχο καὶ ἐξεχύθησαν ὕδατα, μήπως ἡμπορεῖ να μας δώσει καὶ ἄρτο; Γι' αὐτὸ λοιπόν ὁ Χριστὸς στα ἐγγόνια τους, γιὰ να μὴν πάρουν τὸ μέγεθος τοῦ θαύματος σαν πρόφαση γιὰ συκοφαντία, ὅτι προσπαθεῖ δῆθεν να δείξει ὅτι εἶναι μεγαλύτερος αὐτὸς ἀπὸ τὸν Πατέρα, καὶ ἐπινοήσουν πάλι τὴ συνηθισμένη συκοφαντία τῆς ἀντιθεΐας, ἀναθέτει τὸ κατόρθωμα στὸν Πατέρα, ὑψώνοντας τὸ βλέμμα στὸν οὐρανό, ἀρπάζοντας τὴν κατηγορία ἀπὸ τὶς ἰουδαϊκὲς γλώσσες. Διότι ἔτσι μεταχειρίζεται πάντοτε ὁ Χριστὸς τὶς ἰουδαϊκὲς πονηρίες. Ἐτσι τότε

που εθεράπευσε τον λεπρό και εκήρυξε με εξουσία τη φυγή του πάθους, παρέπεμψε στο νόμο αυτόν που ηλευθερώθη από τη νόσο, λέγοντας: «προσένεγκε το δώρον σου τω ιερεί εις μαρτύριον» —ας γίνει δηλαδή μάρτυρας της θεραπείας ο νόμος και ας φραγεί η γλώσσα της παρανομίας. Γι' αυτό και τώρα υψώνει το βλέμμα στον ουρανό, αποστομώνοντας τον κατήγορο της αντιθεΐας. Αλλά εκτός αυτού και εκπαιδεύοντας τους ανθρώπους που κάθονται για φαγητό, να γνωρίζουν καλά τον αίτιο της απολαύσεως. Επειδή είναι ομολογία το να βλέπει κανείς στον ουρανό.

«Λαβών τοίνυν τους άρτους, έδωκε τοις μαθηταίς δούναι τοις όχλοις. Και έφαγον πάντες και εχορτάσθησαν». Ω, τι πράγματα συνέβαιναν τότε! Οι άρτοι εγεννούσαν άρτους, και εγέμιζαν τα χορταρένια τραπέζια αυτοσχέδιες τροφές. Άρτοι ελεύθεροι από γεωργικούς ιδρώτες, που δεν εβλάστησαν από στάχια, αλλά άνθησαν από χέρια Δεσποτικά, μολονότι πολλά προϋποθέτει η ανθρώπινη τροφή: το όργωμα της γης, τη σπορά από τους γεωργούς, τη μεταβολή των αέρων σε νέφη, τη γέννηση βροχής, την κατάλληλη υγρασία γης και ατμοσφαιρας, τις αλλαγές θερμοκρασίας, τις εναλλαγές της σελήνης, τις νύκτες με τα αστέρια που τρεμοσβήνουν, τη βλάστηση των σταχιών, την έγκαιρη ωρίμανση των καρπών, την ταλαιπωρία του αλωνίσματος, τη συνεργασία του μύλου, την αφαίρεση του περιττού, το έντεχνο πλάσιμο και την απαραίτητη συμμετοχή της φωτιάς. Αυτά τα πραγματοποίησε τώρα όλα μαζί ο Κύριος μόνο με το άγγιγμα του χεριού του, αφού παρευρίσκετο εμπρός τους αυτός που διεγείρει την κοιλία της γης προς καρποφορίαν. Παρευρίσκετο αυτός που περιβάλλει τον ουρανό με νεφέλες. Παρευρίσκετο αυτός που έχει δωρίσει στους θνητούς τη σοφία της τέχνης. Παρευρίσκετο «ο φέρων άπαντα τω ρήματι του στόματος αυτού».

Παρευρίσκετο εκεί επιβεβαιώνοντας την παρουσία του με τη σάρκα που εφορούσε. Έδειξε με ένα θαύμα ποιος είναι αυτός που κρατά τα ηνία της κτίσεως. Έλυσε το παλαιό έγκλημα των Ιουδαίων και το αχόρταστο πάθος τους. Δεν θα ημπορούσαν πλέον να λέγουν «μη και άρτον δύναται δούναι;». Ιδού ότι και με άρτους εγέμισαν την έρημο. Ας διδάξει, Ιουδαίε, η συγγένεια των θαυμάτων ποιος είχε χορηγήσει και εκείνα.

«Και έφαγον», λέγει, «και εχορτάσθησαν, και ήραν το περισσεύον των κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις». Ισάριθμα με τους Αποστόλους τα κοφίνια, ώστε ο καθένας τους βαστάζοντας από ένα να έχει τον κόπο μάρτυρα του θαύματος. Και ο ώμος με την αίσθηση της τριβής να εκπαιδεύσει προς συνειδητοποίηση του γεγονότος, ο δε κόπος να εξασφαλίζει τη μνήμη, για να μη θεωρήσουν φαντασία αυτό που είδαν, και βυθιστούν σε λογισμούς από το μέγεθος του θαύματος. Και επειδή ο νους

δεν επαρκεί για να αντικρύσει με τους δικούς του οφθαλμούς το παράδοξο θαύμα, να μη γεννήσει σιγά – σιγά την υποψία πως ήταν όνειρο το γεγονός. Παρατείνει τη μνήμη του γεγονότος με το πλήθος των περισευμάτων, ώστε καθημερινώς η βρώση, διδάσκοντας τη γνώση, να διεγείρει τη μνήμη.

Δέξου, παρακαλώ, τον άλλον Ευαγγελιστή, συνήγορο των λεγομένων να λέγει: «ην γαρ η καρδιά αυτών πεπωρωμένη, και ου συνήκαν (δεν συνειδητοποίησαν δηλαδή) επί τοίς άρτοις». Φανερώνει το πάθος, για να κηρύξει το θαύμα. Διότι είναι μεγάλο το να φθάσουν πέντε μόνον άρτοι για τόσες χιλιάδες. Όμως το να μείνουν και τόσα πολλά περισεύματα, όχι μόνον στους μαθητάς εγεννούσε τη μνήμη του θαύματος, αλλά φανέρωνε και τη δύναμη εκείνου που το πραγματοποίησε. Επειδή, αν τους έδιδε όσο είχαν ανάγκη, θα ενοθεύετο η χάρις της φιλοτιμίας του, και κάνοντας αυτό, δεν θα είχε γίνει σαφές πως είναι ο Κύριος του παντός, αφού υπηρέτησε μόνο την ανάγκη. Ενώ τώρα που η δωρεά έγινε ευρύτερη από την ανάγκη, μαρτυρεί την εξουσία Εκείνου που τη χορήγησε.

Ας μάθωμε και από άλλού σαφώς αυτό που λέγω: Κάποτε εδίδετο στους Ισραηλίτες το μάννα δια μέσου του Μωϋσέως. Αλλά επειδή αυτός που διακονούσε το θαύμα ήταν δούλος, μαζί μ' αυτόν ήταν και το δώρο υποδουλωμένο στην ανάγκη, αφού το περιττόν εξηφανίζετο. Και όποιο χέρι αρρώσταινε από απληστία, την ώρα της συλλογής, υπεχρέωνε και το δώρο να αρρωστήσει μαζί του. Ο ουρανός έστελνε κάτω στους Ιουδαίους την τροφή με μέτρο, και ο χρόνος υπερνικούσε το δώρο, και είχε προθεσμία η χάρις. Επειδή καθώς τελείωνε η πορεία στην έρημο, υπέδειξε πλέον και η γη τον φυσικόν άρτον. Τότε έπαυσε το μάννα, και το ταμείο του ουρανού για τους ανθρώπους έκλεισε.

Μετάφερε το νου σου σε άλλον υπηρέτη, ο οποίος διετάχθη να θαυματουργήσει με προθεσμία. Ο μέγας Ηλίας, που στείρωσε τον ουρανό με όρκο, συνεκράτησε τον αέρα με τα χείλη, και με τη φωνή κατεδίκασε σε αργία την κτίση. Αυτός έπεισε της φιλοξένου χήρας το έλαιο να μετατραπεί σε πηγή, και το ολίγον αλεύρι δεν ολιγόστευε μαζί με τον χρόνο, αλλά όσο κατανάλωνε η φύσις, τόσο αντικαθιστούσε η χάρις. Όταν ήλθε η βροχή, έκανε πτερά και το δώρο του Ηλία. Υπηρετούσε, διακονούσε δουλικώς και όχι από κάποια κυριαρχική φιλοτιμία. Γι' αυτό τώρα ο Κύριος πολλαπλασιάζει δυσανάλογα με την ανάγκη, φανερώνοντας την εξουσία του, και δίδοντας σε όλους να καταλάβουν ποιος είναι «ο δίδούς την τροφήν πάση σαρκί».

Αυτό η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.